

VÉGSŐ BÚCSÚ TAKÁCS GYULÁTÓL*

Kedves Gyászoló Család! Tisztelt Gyászoló Gyülekezet!

Azok nevében búcsúzom kedves munkatársunktól, Takács Gyulától, akik kilenc esztendőn keresztül, gyakorlatilag a Magyar Művelődési Intézet megszületése óta együtt dolgoztak Vele. Együtt jártuk a maradék Magyarország és a Kárpát-medence magyar közművelődésének központjait és végvárait, együtt szerveztük és bonyolítottuk az Intézet népművészeti és amatőr művészeti táborait, kiállításait, együtt cipeltük a kiállítási tárgyakat és a könyvcsomagokat, együtt izgultunk a közép-európai határokon, ha számítógépeket, szobrokat, festményeket, könyvcsomagokat vittünk a kisebbségben élő magyar közösségeknek.

Mert Takács Gyula nem csupán a Magyar Művelődési Intézet pontos és megbízható gépkocsivezetője volt, hanem munkatársunk is. Társunk tehát a munkában, fizikai és szellemi értelemben egyaránt.

Kedves Gyula! Korán és hirtelen hagytál itt bennünket, s mi megszorodott szívvel állunk virágokkal díszített ravatalodnál, ahová szerető családod és rokonságod tagjain, hazai munkatársaidon kívül erdélyi barátaid is elküldték koszorújukat. Összeszorul a szívünk, mert itt kell végérvényesen rádöbbszünk arra, hogy nem viszel már bennünket autópályákon és kátyús terelőutakon, nem bízhatjuk többé magunkat pontos tájékozódásodra,

műszaki tudásodra, megbízható lelkiismeretedre.

Kedves Gyula! Te immár a mennyei autópályákon vezeted mikrobuszodat, a Tejúton, Csaba Királyfi csillagösvényén kanyarogsz, ott előződ óvatosan a Göncölszekeket, s féltőn rádudalsz a Fiastyúkra, hogy el ne gázold a csibéit. Mi pedig ideleln szegényebbek lettünk egy jó munkatárssal, egy kedves baráttal. De megőrünk jó emlékezetünkben, amíg csak élünk. Mert mi már nem utazhatunk úgy Kecskemétre, Békéscsabára, Balatonalmádiba vagy Tályára; sem Újvidékre, Érsekújvárra, Válaszútra, Kovásznára vagy a Gyimesekbe; sem pedig Francia- vagy Spanyolországba, netán Belgiumba; nem autózhatunk tehát Európa, de különösen a Kárpát-medence egyetlen szögletébe sem úgy, hogy ne gondoljunk arra, ne mondogassuk majd egymásnak: itt szokott Gyula befordulni, itt szokott Gyula megállni, itt szokott tankolni.

Mert olyan barátot és munkatársat, mint amilyen Te voltál, nem lehet elfelejteni. Őrizzük emlékedet, emlékezzünk szavaidra, gesztusaidra.

Neked pedig azt kívánjuk, áldjon meg Téged a Magyarok Istene! Nyugodjál békében!

Halász Péter

---

*Elhangzott 2001. május 26-án, a Kőbányai Új Köztemető Ravatalozójában, Takács Gyulának, a Magyar Művelődési Intézet gépkocsivezetőjének temetésén.

